

сни, които бяха толкова жални, че късаха и най-коравата душа. При тези тъжни песни владетелят пухтеше тежко и се мяташе като ранен в широкия си стол. Лира гледеше умолително Орфея и му правеше знаци да свирне нещо весело и бодро.

Когато най-сетне завърши с една игрива песничка за малката река в която Дика переше дрехите си и млъкна уморен, владетелят го изгледа продължително.

— Какво? — смигна той с подпухналите си помътнели очички. — Не ти се седи вече тук, а?

— Искам да си ида! — призна умолително Орфей и се зарадва, че владетелят е разбрал мъката му.

— Защо искаш да си ходиш? — хвана

го за ръката Лира. — Не ти ли е добре тук?

— Не, не ми е добре! — завъртя глава Орфей.

— Мъчно ти е за родния край, — обади се майката, която обикновено си мълчеше. — Но да не си недоволен от някого, та искаш да си ходиш, а?

— От всичко съм недоволен! — отвърна тронснато Орфей.

— Няма да си ходиш! — отсече ненадейно и мрачно владетелят. — Какво ще правиш в оня див край?